30/07/2020

Από 1η Αυγούστου λυγίζουμε τα γόνατα

/ Γνώμες

Με την ευκαιρία της εισόδου -από μεθαύριο- στη νηστεία του Δεκαπενταύγουστου, αλλά και σε μια παρακλητική περίοδο προς την Υπεραγία Θεοτόκο, από την 1η Αυγούστου έως και την παραμονή της Κοιμήσεώς της, παραθέτουμε ένα κείμενο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρώην Νέας Ζηλανδίας κ. Ιωσήφ σχετικά με αυτό το αφιερωμένο στην Παναγία Δεκαπενθήμερο.

Τον Δεκαπενταύγουστο ψάλλουμε Παρακλήσεις, Μικρές και Μεγάλες. Εναλλάξ. Μία μέρα τη Μικρή, μία τη Μεγάλη. Δέκα, ένδεκα ή δώδεκα Παρακλήσεις εν συνόλω. Ανάλογα με τη θέση των Σαββατοκύριακων της περιόδου. Όσες είναι οι Εντολές ή όσα τα Έωθινα, ή όσοι οι Απόστολοι.
Οι δυο Παρακλητικοί Κανόνες εις την Υπεραγίαν Θεοτόκον βρίσκονται στο βιβλίο της Παρακλητικής. Στο τέλος, μαζί με τον Κανόνα του Ακάθιστου Ύμνου, επίσης αναφερόμενο στην Υπεραγία Θεοτόκο. Τελική παράκλησις του πιστού στην μετά Θεόν τελευταία ελπίδα του. **Τελική και πληθωρική παρηγοριά κι αναψυχή του**.

- Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρ. Ν. Ζηλανδίας κ. Ἰωσήφ

Ο Αύγουστος, τελευταίος μήνας του εκκλησιαστικού έτους, με διάταγμα του Αυτοκράτορας Ανδρόνικου Β’ του Παλαιολόγου ωρίσθηκε να είναι αφιερωμένος στη μνήμη της Θεοτόκου από την πρώτη ημέρα του ως την

τριακοστή πρώτη. Κι εκείνος φιλοτιμήθηκε και φρόντισε να Της χαρίση την πιο όμορφη πανσέληνο του χρόνου, ν' ανάπαυση, στην Κοίμησί Της, τα άχραντα πόδια Της πάνω της, και είδε κι εθαύμασε σαν παιδί ο πολύς Κόντογλου κι ονομάτισε τη Σελήνη Υποπόδιον της Θεοτόκου.

Στα πλαίσια αυτά της Αυγουστιάτικης θεομητορικής ευλάβειας, οι Παρακλητικοί Κανόνες της Παναγίας έχουν μία θέση που ξεχωρίζει. Κανονίζουν καθημερινά την έκφραση της ευσέβειάς μας και την υποβολή των αιτημάτων μας προς τον Θεό. Και μας καλούν παρά. Δηλαδή δίπλα. Έξω από το στενό χώρο όπου βρισκόμαστε καθημερινά και θλιβόμαστε με το ένα και το άλλο συναπάντημα της ζωής και στενοχωρούμαστε με τις βιοτικές μέριμνες και τα χιλιόμορφα ανθρώπινα βάσανα. Στον άνετο χώρο της Χάριτος. Εκεί που μπορεί κανείς ν' αναπνέει άνετα και ελεύθερα. Στον πλατυσμό της Πλατυτέρας των Ουρανών. Στην άνεση και την ευρυχωρία της Χώρας των Ζώντων.

Ο πρώτος, ο Μικρός Παρακλητικός Κανόνας είναι «Ποίημα Θεοστηρίκτου Μοναχού. Οι δε (υποστηρίζουν) Θεοφάνους». Ο δεύτερος, ο Μέγας, είναι «Ποίημα του Βασιλέως Θεοδώρου Δούκα του Λασκάρεως», ήγουν του πολύπαθου τελευταίου Αυτοκράτορος της Νικαίας (1222 – 1258) που καλογήρεψε προτού πεθάνει σε ηλικία 36 μόλις χρόνων, κι έλαβε τ' όνομα Θεοδόσιος. Και τα τέσσερα ονόματα έχουν ως πρώτο συνθετικό τον Θεό, Θεοστήρικτος, Θεοφάνης, Θεόδωρος, Θεοδόσιος. «Άξιον και δίκαιον», αφού αμφότεροι οι Κανόνες είναι φανερώσεις του στηριγμού, των δόσεων και των δωρεών του Θεού προς τον αναζητητή παρακλήσεως πιστό, διά της Θεοτόκου.

Οι επαγωγές των λυπηρών που χειμάζουν την ψυχή και την καρδιά μας δεν πολεμούνται και δεν αντιμετωπίζονται με τα λιανοντούφεκα του στοχασμού, ούτε με τ' άσφαιρα πυρά της φιλοσοφίας, έστω και της στωικής. Χρειάζονται κανόνια ισχυρά, ευθύβολα, μικρού και μεγάλου βεληνεκούς. Τέτοια είναι οι δύο Παρακλητικοί Κανόνες. Η γόμωσή τους είναι πόνος μεγατόνων. Είναι μοναξιά και αδιέξοδο. Είναι παράπονο και στένωση. Είναι απελπισμένη αναζήτηση φωτός και κορακιασμένη δίψα για ζωή. Και βάλλουν κατ' ευθείαν στο στόχο του ελέους. Εκεί που υπάρχει άφθονο. Στα μητρικά αυτιά Εκείνης που μας γέννησε τον Θελητήν του Ελέους και δύναται πάντα ως πανσθενούς Δεσπότου – Θεού Μήτηρ, ει νεύση έτι μόνον προς την ημών οικτράν ταπείνωσιν. Ν' αντλήση – Εκείνη αφειδώλευτα από τον γλυκερό ποταμό της Ζωής με τον κάδο της παρρησίας Της και να μας λούση με ζωοπάροχα θεία νάματα να μας ποτίση χορταστικά, να ξεπλύνη τα μάτια μας για να μπορέσουμε να δούμε την εμορφιά του χρυσοπλοκώτατου κάλλους. Να βρούμε λιμάνι γαληνό κι ασφάλεια μέσα στη δωδεκάτειχη Πόλη κι ελπίδα

σωτηρίας σιμά στο θρόνο Της τον ηλιοστάλακτο. Να γίνη και σε μας το ποθούμενο ακατανόητον θαύμα.

Την δέησίν μου δέξαι την πενιχράν, «Κυρά των Αμπελιών», Αίγαιο-πελαγίτισσα Παναγία, Γρηγορούσα Αθηνιώτισσα, Παραμυθία Αγιορείτικη, Φανερωμένη πολλάκις στις πέτρινες ώρες των παιδιών Σου, και κλαυθμόν μη παρίδης και δάκρυα, και στεναγμόν, αλλ'αντιλαβού μου ως αγαθή και τας αιτήσεις πλήρωσον. Αυτές, που μέσα στην Αυγουστιάτικη κάψα η παναθλία και ταπεινή μου ψυχή Σου υποβάλλει, Ζωοδόχε Πηγή, φλογιζόμενη μεσ' στο καμίνι των συμφορών και των θλίψεων. Γιατί, αληθινά, προς τίνα καταφύγω άλλην Αγνή; Που προσδράμω, λοιπόν, και σωθήσομαι; Που πορευθώ; Τέτοιες ώρες, στείρες και δάκρυνες, που, εκύκλωσαν αι του βίου με ζάλαι, ώσπερ μέλισσαι κηρίον, Παρθένε; Ποια πόρτα, Πορτάιτισσα, θα με δεχτή, αν δεν μου ανοίξης Συ την Εκατονταπυλιανή αγάπη Σου; Σε ποιόν, Γοργοεπήκοε, τον πόνο μου θα πω, τον πόνο που με βρήκε εξ αμέτρητων αναγκών και θλίψεων και εξ εχθρών δυσμενών και συμφορών βίου, για να μου δώση, Ελεούσα μου, παντελή σωτηρίαν και πλατυσμόν.

Λυγίζουνε τα γόνατα μπρος στην εικόνα της Μητέρας της Ζωής, που δέχεται χρυσοκαλόκαρδα τα ταπεινά Αυγουστιάτικα βασιλικά της αγάπης,και τους εκ βάθους στεναγμούς και τα δάκρυα της αποσταμένης ελπίδας μας, και το λατρευτικό ασπασμό της πίστεως όσων ολόψυχα Την ομολογούμε Κυρίως Θεοτόκον και Την νοιώθουμε κατάκαρδα Προστάτιν της ζωής και φρουράν ασφαλεστάτην, των πειρασμών διαλύουσαν όχλον και επήρειας δαιμόνων ελαύνουσαν. **Και φέγγει περισσότερο απ' την Αυγουστιάτικη πανσέληνο το άγιο πρόσωπο της Θεοτόκου, που αναδείχθηκε διαπαντός ο γλυκασμός των Αγγέλων και των θλιβομένων η χαρά, καθώς επείγεται να μεταστή προς την Ζωήν, Μήτηρ υπάρχουσα της Ζωής. Για να σπεύδη αδιάκοπα, γοργοφτέρουγη, χαριτόφορη, φωτοπλημμύρη, ηλιόκαλη, να παρακαλή, να στηρίζη, να περισκέπη, ν'αγιάζη, να προστατεύη και να λυτρώνη εκ θανάτου τις ψυχές Θεο-στηρίκτων, Θεο-δώρων, Θεο-φανών, Θεο-δοσίων και γενικώς Θεο-πίστων και φίλο-Θεο-μητόρων· τις κριματισμένες δικές μας ψυχές**...